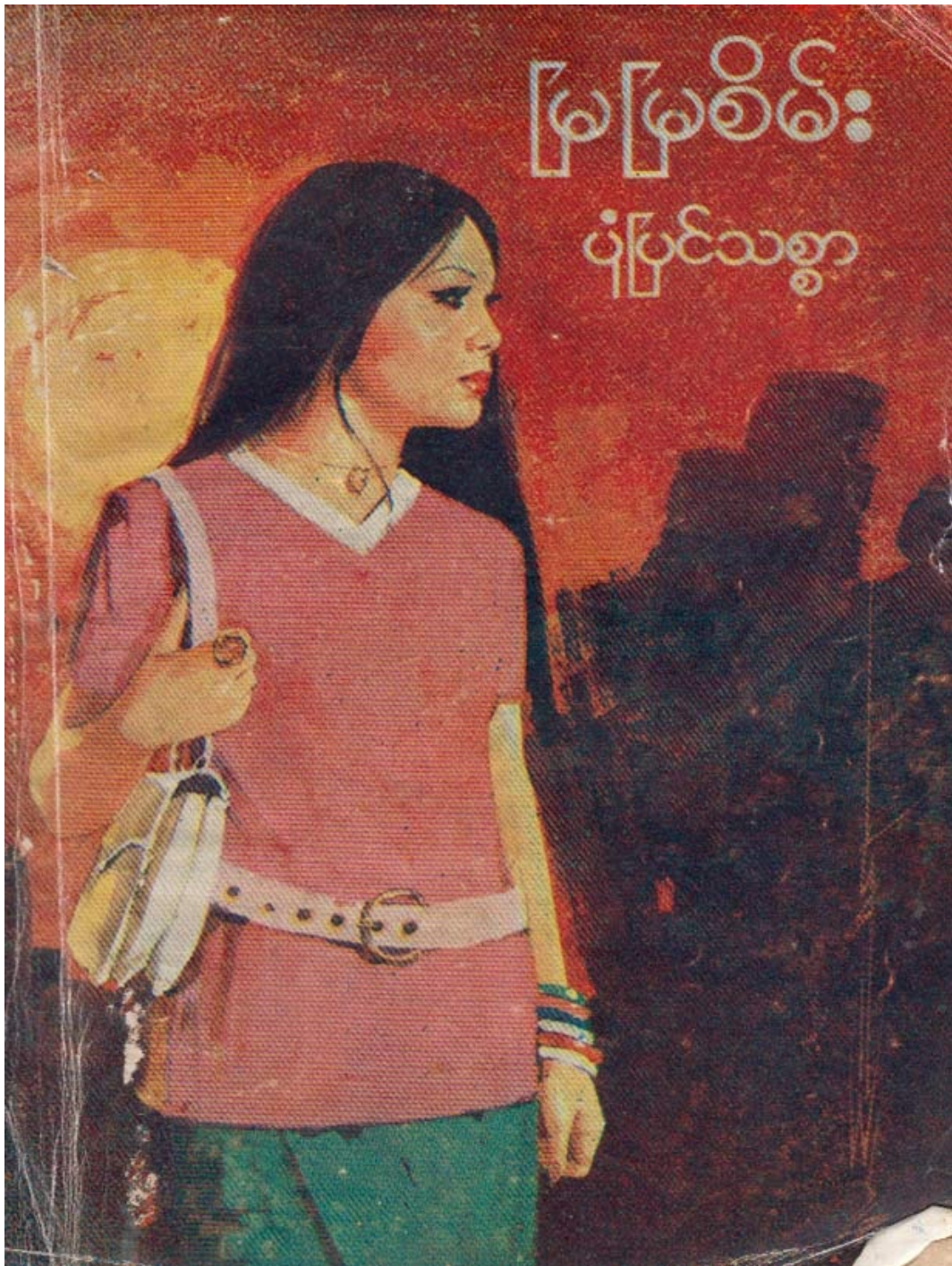

မြမြစိမ်း ပုံပြင်သစ္စာ

မြီမြီစိမ်း ပုံပြင်သစ္စာ

[၁]

ညိုမှောင်နေသော မျက်နှာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော စက်သူဌေး ဦးမျိုးခင်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်၍ အနားယူနေသော ငွေကိုင်စာရေးကြီး ဦးအောင်သိန်းသည် ဆက်ခနဲ လူးလဲထလိုက်မိသည်။

“ဦးမျိုးခင် . . .”

“ဟုတ်တယ် မျိုးခင် . . . မျိုးခင် . . . ဟိုကောင်ဘယ်မှာလဲ . . .”

ဒေါသအိုး ဝက်ဝက်ကွဲနေသော အသွင်ဖြင့် စက်သူဌေးကြီးက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ် ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်သိန်းခမြာ ကြောင်တက်တက်နှင့် ဘယ့်အတွက် စက်သူဌေး ဤမျှလောက် ဒေါသထွက်နေရသည်ကို တွေးမရဘဲ ရှိနေ၏ ။

စက်သူဌေး၏ အသံဩဩကြီးကြောင့် ဦးအောင်သိန်း၏ ဇနီးနှင့် သွီးလှလှသိန်းတို့လည်း မီးဖိုဆောင်အတွင်းမှ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာခဲ့မိကြသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ဟိုကောင်ဆိုမှ . . . အ, နေကြသလားဟင်း . . .”

စက်သူဌေးက ဒုတိယအကြိမ် ငေါက်ငမ်းမေးလိုက်တော့မှ ဒေါ်နန်းသီသည် လှုပ်ရှား သွား၏ ။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ကောင်ကို

မေးတာ”

“ရှင် . . .”

ဒေါ်နန်းသီမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးလာသည်။

ဦးဆောင်သိန်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆွဲလှုပ် ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“သားက . . . ဘာလုပ်လို့လဲ . . . သူဌေးပြောတာ ကျုပ် ဘာမှ မဘောမပေါက်ဘူး”

“ဪ . . . ခင်ဗျားတို့မသိဘူးပေါ့ . . . ခင်ဗျားသားကို ခုနတင်ဘဲ ကျုပ်သွီးအခန်းမှာ မိလိုက်တယ် . . . ဒီကောင်ကို ကျုပ် သတ်မလို့ လိုက်လာတာ မမိလိုက်လို့ပေါ့ . . . သားရေပေါ် အိပ် သားရေနားစားတဲ့ အကောင် . . . အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး လုပ်တဲ့ကောင် . . . ကျုပ် ကျေးဇူးမှ မထောက်တဲ့ အကောင်ကို ကျုပ်ကသက်ညှာရမလား . . . ဟင် . . . ခင်ဗျားတို့ကလဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာပေါ့လေ . . .”

“ဟာ ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး သူဌေးမင်းရယ် ကျုပ်တို့ခု . . . ခင်ဗျားပြောမှသိရတာ ပါ ကျုပ်သားမလိမ္မာရင် ကျုပ်ဆုံးမရမှာပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . သူဌေးမင်းရယ် သားကို ကျမတို့ ဆုံးမပါ့မယ် . . . နောင် ဒီလိုမဖြစ်စေ ရပါဘူး . . .”

“တော် . . . တော် . . . နောင်တွေ နက်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ တန်ရာတန်ရာ မလုပ်တဲ့ အကောင်ကို ကျုပ်နည်းနည်းမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားတို့သားအဖ မျက်နှာကို ကျုပ်မ ကြည့်ချင်ဘူး။ မနက်ဖန်ကစပြီးတော့ စက်ထဲလဲ မလာနဲ့တော့ . . .”

“ရှင်”

စက်သူဌေး၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင်
ဦးအောင်သိန်းမှာလည်း မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်သွားတော့၏။

“ ဒီလောက်တောင် အပြစ်က ကြီးမားသလားဗျာ . . . ကျုပ်သားကို ကျုပ်
ဆုံးမပါ့မယ်လို့ . . . ကတိပေးပြီးမှဘဲ . . . အကျိုးအကြောင်းလဲ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြပါအုန်းဗျာ . . . ”

“ အိုး . . . နားမလည်ဘူး အကင်းဆုံးနေတာ အကောင်းဆုံးဘဲ၊
ကျေးဇူးတရားမသိတက် တဲ့ လူက နောက်လဲ သိတက်မှာမဟုတ်ဘူး။
အဆက်အသွယ် ပြတ်တာဘဲ ကောင်းတယ် . . . ”

“ ဦး . . . ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် မှားပါတယ် . . .
နောင် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး ဦး . . . ”

“ မင်း . . . မင်း . . . ”

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော ကျော်ခိုင်သည် အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာပြီး စက် သူဌေးကို တောင်းပန်လိုက်ရှာသည်။

စက်သူဌေးသည် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရမှ ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်လာတော့သည်။

“ နားမလည်ဘူး . . . နားမလည်ဘူးကွ . . . ခွေးကောင် . . .
ခွေးလိုလုပ်တဲ့ အကောင် . . . ငါ့သွီးနဲ့ မင်းနဲ့ တန်လို့လားဟင် . . .
သူတောင်းစားခွက်ပြည့်လို့ လူပါးဝတာ ငါ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး . . . ”

စက်သူဌေး၏ စကားက ဦးအောင်သိန်းအား ထောင်းခနဲ
ဒေါသထွက်လာစေတော့သည်။

“ ခင်ဗျား စကားကို ကြည့်ပြောပါ . . . သိပ်စော်ကားလွန်းနေတယ် . . .
ကျုပ်လက် ကျုပ် ခြေ ကျုပ်လုပ်အားနဲ့ ဝမ်းဖြည့်နေတာ၊ ခင်ဗျားဆီ လက်ဝါးဖြန့်
တောင်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခလေးချင်း မေတ္တာမျှမိတာ မလိုလားရင်လဲ

ပြေပြေလည်လည် ပြောနိုင်သားဘဲ၊ ခုတော့ . . . ခင်ဗျားက တဖက်စီးနင်း
နိုင်လွန်းတယ် . . . ”

“ဟေ့ကောင် . . . တဖက်စီးနင်းနိုင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ အမျိုးယုတ်မ
သားက ငါ့သွီးကို ရာရာစစ မှန်းလို့ဟင်း . . . ”

“တော် . . . တော် . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်မိလိမ့်မယ် . . . ”

“အိုး . . . အိုး . . . ကိုအောင်သိန်း လွန်မယ်နော် . . . ”

“ဖယ်စမ်း . . . မသီ၊ သူလဲ ကျုပ်တို့ကျောမွဲတွေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး
ကြီးပွားချမ်းသာနေတာ၊ ကျွန်းကိုင်းမှို ကိုင်းကျွန်းမှိုဘဲ၊ ဒီလောက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး
စော်ကားတာကို ခေါင်းငုံ့ မခံနိုင်ဘူး . . . ”

“အိုး . . . ကိုအောင်သိန်း . . . ”

“ဖေဖေ . . . ”

“ထွီ . . . ”

စက်သူဌေးကြီးသည် သူ့မျက်နှာကြီးကို အရပ်ဆိုးလောက်အောင် မဲ့ရွဲပြီး
တံတွေးတချက် ထွေးကာ ဦးသိန်းအောင်၏ အိမ်ပေါ်မှ ခြေဆောင့်၍
ဆင်းသွားပါတော့သည်။

*

[၂]

မိဘနှစ်ပါး၏ ရှေ့တွင် ကျော်ခိုင်၏ အသွင်သည် ကိုယ့်အပြစ်ကို သိသော
တပည့်ငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိလှ၏ ။

ဒေါ်နန်းသီက မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သားဖြစ်သူကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရှာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သားရယ် ... သား ဘာတွေ
ရှောက်လုပ်လာတာလဲ ... ဒါမျိုး တွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ သားကို အမေ အကြိမ်ကြိမ်
သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... ခုတော့ ... ကောင်းကြသေးရဲ့လား ဟင်း ...”

“မသီ၊ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ ... ကျုပ် အလုပ်ပြုတ်လို့ခင်ဗျားတို့
သားအမိတတွေ မငတ်စေရ ဘူး ... ကျုပ်လက် ကျုပ်ခြေရှိသ၍ ဘာမှမပူနဲ့ ...”

ဦးအောင်သိန်းက ဝမ်းပန်းတနဲ ဖြစ်နေသော ဇနီးသည်ကို
နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“သားမှားပါတယ်မေမေ ... သားလဲ ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်ပါတော့မယ် .
..”

“မင်းမလုပ်ရဘူး ... ကျောင်းတက်ရမယ် ကျော်ခိုင်၊ လောကမှာ
ငွေမရှိရင် ပညာရှိ ရမယ်၊ ပညာမရှိရင် ငွေရှိရမယ် ... ဒါမှလဲ ဒီလို အရင်းရှင်တွေ
ဒို့များကို နှိမ်တာ နှံ့တာ လွတ်နိုင် မှာ ကြားလား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ ...”

“ဟင်း ...”

ဒေါ်နန်းသီက ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားကို တလှည့်စီ ကြည့်ပြီး သက်မ
ချလိုက်ရှာသည်။

“သားအတွက် ... ဖေဖေတို့ အစော်ကားခံရတာ ကို
စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ ...”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ သားသွီးမကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတာ ... ဖြစ်ပြီးတာကို
တ,သနေလို့ အပိုဘဲ ... ရှေ့ကောင်းတာလုပ်ဘို့ ကိုသာ စဉ်းစား၊ မင်းဒီဘဝ
ဒီအခြေအနေနဲ့တော့ ခင်လေးနွယ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး ...
မင်းထက်သာတာတွေ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြည့်လို့ ... မင်းသူ့ကို မပြတ်နိုင်ရင်

ဘဝတက်လမ်းရအောင် ရှာပေါ့ကွာ ... လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှမိကြတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေက အပြစ်မပြောချင်ဘူး ... ”

ဦးအောင်သိန်းသည် သဘောထား ပြည့်ဝလွန်းလှတော့၏။

“ စာရေးကြီး ... စာရေးကြီး ... ”

“ မောင်ညိုမှိုင်း ... လာတယ် ထင်တယ် ... တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း သွီး ... ”

မိဘနှစ်ပါးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေသော လှလှသိန်းက တံခါးဆီသို့ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာ၏။

“ လာ ... ဦးလေးမှိုင်း ... ”

ဦးညိုမှိုင်း၏ လက်ထဲတွင် သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တခု ပါလာ၏။

“ ဘာလဲ ကိုညိုမှိုင်း ... ”

ဦးအောင်သိန်းက အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော သူဌေး၏ လူယုံကို ဆီးမေးလိုက်၏။

“ စက်သူဌေးက စာရေးကြီး ရသင့် ရထိုက်တဲ့ငွေ ... အပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ... ”

“ ပြန်ယူသွား ... သူ့ဆီက ကျုပ်တပြားတချပ်မှ မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားသူဌေးကို အဲဒီ ငွေ တွေနဲ့ ဖတ်သေလို့ ပြောလိုက် ... ”

“ အိုး ... ကိုအောင်သိန်းရယ် ... စကားကို ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် ပြောစမ်းပါ ... ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းပါနဲ့ရှင် ... ဒီငွေက သူ့ဆီက အလကားရတာ မှမဟုတ်ဘဲ ... ရှင့်ချွေး ရှင့်သွေးနဲ့ရင်းပြီး ရထားတဲ့ငွေပါ ... ”

“ဟုတ်တယ်... စာရေးကြီး၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ငွေဘဲ၊ မယူရင် ခင်ဗျားဘဲ ရှုံးမှာပေါ့... သူကတော့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး...”

ဦးညိုမှိုင်းကပါ ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

“ခု... ဘယ်လောက် ရှင်းပေးလိုက်သလဲ ဟင်... ကိုညိုမှိုင်း...”

“နှစ်ထောင့်ငါးရာပါ... စာရေးကြီးကတော်...”

“အင်း... စက်သူဌေးက တကယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လိုက်တာဘဲနော်... သူတို့မှာ သူများထမင်းအိုးခွဲဘို့ တယ်လွယ်ကြတာဘဲကိုး... ”

“တော်စမ်းမသီ... ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့...”

ဦးအောင်သိန်းက ဆက်ကနဲ့ ထပြီး သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ဝင်သွားတော့၏။

“ရော့... စာရေးကြီးကတော်... ငွေကို ရေကြည့်အုန်း...”

ဦးညိုမှိုင်းက သူ့လက်ထဲက ဒေါ်နန်းသီရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

“ခင်လေးနွယ်လဲ သနားပါတယ်... စက်သူဌေးကတော်ကလဲ စိတ်သိပ်ကြီးတာ၊ အခန်းပိတ်ပြီး ရိုက်နှက်နေသလား မဆိုနိုင်ဘူး။

ဒီခလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း ကျုပ်သိတာ ကြာပြီ စာရေးကြီးကတော်...

ဒီလောက်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မထင်လို့ ကျုပ် နှုတ်ပိတ် ရေငုံလုပ်နေခဲ့တာ...”

“ဦးလေးမှိုင်း... နွယ်ကို သူတို့ သိပ်များ နှိပ်စက်နေကြမလား ဟင်...”

”

“အင်း မပြောတက်ပါဘူး။ အိမ်ထောင် ချပေးပစ်လိုက်မယ်လို့တော့ ကြိမ်းဝါးနေတာဘဲ...”

ဦးညိုမှိုင်း၏ စကားသည် ကျော်ခိုင်၏ ရင်ကို

ပူလောင်ထိတ်ခုန်လာစေတော့သည်။

ဒေါ်နန်းသီက သား၏ အတွင်းစိတ်ကို ထွင်းဖောက် သိရှိနေဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

“ အခါအခွင့်သင့်ရင် နွယ်ကို ပြောပေးပါ ဦးလေးမှိုင်းရယ် ... ကျွန်တော့်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်ပါလို့ ... ကျွန်တော် သူ့ကို ယူနိုင်အောင် အတက်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်လို့ ... ”

“ အင်း ... မင်းကို ဦးလေးမှိုင်း ကိုယ်ချင်စားမိပါတယ်ကွာ ... မင်းကြိုးစားမှုတွေ အောင်မြင်ပါစေလို့လဲ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ဦးလေးမှိုင်း သွားတော့မယ် ... ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးမှိုင်း၊ နွယ်ကို ကျွန်တော်မှာတာ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါနော် ... ”

“ အေးပါကွာ ”

*

၁၃

“ မမတော့ ဖေဖေဒေါသထွက်တာ တခါမှ မမြင်ဘူး၊ ဘူး ... တခါထဲ လန့်သွားတာဘဲ ... မောင်လေးက သိပ်မိုက်တာဘဲကွာ ... မင်းကြောင့် စက်သူဌေးက ဖေဖေတို့ကို ရက်ရက်စက် စက် ပြောသွားတာပေါ့ ... ”

“ ကျွန်တော် ကြားပါတယ် မမရာ၊ ကျွန်တော် လှေကားနားရောက်တော့ စက်သူဌေး အိမ်ပေါ်ရောက်စဘဲ ရှိသေးတယ်။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လို့ တမင် အောက်မှာဘဲ ရပ်နေတာ၊ ဖေဖေကို အလုပ်ဖြုတ်တယ်ဆိုလို့ မနေသာလို့ တက်လာခဲ့တာ ... ”

“ အင်း ... ဖေဖေတော့ အလုပ်ဖြုတ်သွားလို့ သိပ် စိတ်ထိခိုက်မှာဘဲ၊ မမ

ဖေဖေကို သနားတယ် ...”

“ မောင်လေးလဲ သနားပါတယ် ... ဖေဖေကို ဝင်ကူမှ ဖြစ်တော့မယ် ... ”

“ မောင်လေးက အလုပ်ထွက် လုပ်မလို့လား ... ”

“ အင်း ... ”

“ လုပ်မနေနဲ့၊ ဖေဖေက ကျောင်းဆက်တက်ခိုင်းတာ မတက်ရင် ပိုဒေါသထွက်နေအုန်း မယ်၊ မင်း လိမ္မာစမ်းပါကွာ ... ဖေဖေနဲ့ မေမေက မသက်ကြီးလှပါပြီ ... ”

အမကြီး အမိအရာဖြင့် လှလှသိန်းက မောင်ဖြစ်သူကို ဆုံးမလိုက်ပေသည်။

“ ကဲ့ ... ညဉ့်နက်လာပြီ ... အိပ်တော့ မောင်လေး၊ မမလဲ အိပ်တော့မယ် ... ”

ကျော်ခိုင်သည် လှလှသိန်း အိမ်ခန်းသို့ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချမှတ်ထားပြီးဟန်ဖြင့် စာရေးစာပွဲတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

*

[၄]

ခရီးသွားအပေါင်းကို တရပ်တကျေးဆီသို့ တင်ဆောင်သွားတော့မည် ဖြစ်သော မီးရထား ကြီးသည် ဘူတာရုံအတွင်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာနေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

တက်သူ တက်၊ ဆင်းသူ ဆင်း နှင့် ယောက်ယက်ခပ် နေသူများကြားတွင်

သားရေအိတ် ကလေးကို လက်ကကိုင်၍ အေးဆေးစွာ ရပ်နေသူကတော့
ကျော်ခိုင်သာ ဖြစ်၏။

သည်မီးရတာ ဖြင့် လိုက်ပါမည့်သူများအားလုံး ရထားပေါ်သို့ ရောက်၍
ရထားအချက်ပေး ဥဩဆွဲကာမှ ကျော်ခိုင်သည် တုံ့နှေးသောအသွင်ဖြင့်
လှမ်းတက်လိုက်ပေသည်။

သူ့ခြေထောက်အစုံအပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တချိန်ထဲမှာပင်
မီးရထားကြီးသည် ဘူတာမှ စတင်၍ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာတော့သည်။

တွဲထဲတွင် ခုံလွတ်များ မြောက်မြားစွာ ရှိသော်လည်း ကျော်ခိုင်သည်
မထိုင်နိုင်သေးဘဲ တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာလာနေသောသူ၏ ချက်မြုပ်ရာ
မြို့ဘူတာကလေး ဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့် နေမိပေသည်။

ခရီးတခုဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသော သည်မီးရထားကြီးပေါ်တွင်
ကျော်ခိုင်သည် ပါခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့ သူ့ချစ်သော ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်
ခင်လေးနွယ်ထံသို့ ရစ်ဝဲ၍ သာ ကျန်ရစ်နေပေတော့သည်။

ခုအချိန်ဆိုလျှင် မေမေလည်း သူ့ရေးခဲ့သောစာကို တွေ့နေပြီဖြစ်ပေမည်။

အိပ်ရာက နိုးနိုးခြင်း တွေ့ရအောင်လည်း သူက ဆွမ်းအုပ်အောက်တွင်
စာကို ထားခဲ့လေ သည် မဟုတ်ပါလား။

စာကိုတွေ့လျှင် သူ့ကိုချစ်သော အမေ မည်မျှ ပူဆေးလိမ့်မည်ကို
ကျော်ခိုင်သည် မတွေးဝံ့ အောင် ရှိတော့၏။

သူ့မြင်ကွင်းထဲတွင် အင်္ဂုပူဘူတာကလေး
လုံးဝဥသုပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကျော်ခိုင် သည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ဘို့
သတိရလာ၏။

တရိပ်ရိပ် ခုတ်မောင်း၍ နေသော ရထားကြီးပေါ်တွင် ကျော်ခိုင်သည်

ခရီးဆုံးသို့ မရောက် မခြင်း ချစ်ရသော ခင်လေးနွယ်အကြောင်းများကို တသ၊
တွေးမိ၍ လာပေသည်။

ခင်လေးနွယ်ကို သူချစ်သည်၊ သံယောဇဉ်တွယ်မိသည်က ယခုအပျို
လူပျို ဖြစ်ကြမှမဟုတ်၊ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကထဲက ဖြစ်၏ ။

ခင်လေးနွယ်နှင့် ကျော်ခိုင်သည် တရွာထဲ တစ်မြို့ထဲ
တရေထဲသောက်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဘဝ အတန်းအစား တခုထဲကတော့
မဟုတ်ကြပေ။

ခင်လေးနွယ်က ရွှေလင်ဗန်းနှင့် အချင်းဆေးရသူ ဆံစက်သူဌေးကြီး၏
တဦးတည်းသော သမီး။

ကျော်ခိုင်ကတော့ ခင်လေးနွယ်တို့၏ ဆံစက်တွင် ငွေကိုင်စာရေး
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ သော သာမည အလုပ်သမားတဦး၏ သားသာ ဖြစ်ပေ၏ ။

အလုပ်ကြိုးစား၍ အကွက်စေ့သော ကျော်ခိုင်ဘခင်ကို စက်သူဌေးကြီး
ဦးမျိုးခင်က သဘောကျ နှစ်သက်သကဲ့သို့ လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကျော်ခိုင်ကိုလည်း
ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ၏ တဦးတည်းသော သမီးကလေး
ခင်လေးနွယ်နှင့် ကစားစေ၏ ။ မုံပဲသရည်စာ ဝေငှစား စေ၏ ။

ပညာရေးတွင် ကျော်ခိုင်က ထူးချွန်သဖြင့် သူ့ထက်အတန်းငယ်သော သမီး
ခင်လေးနွယ် အား သင်ကြားပေးရန် စကားစ၊ ထားသဖြင့် ကျော်ခိုင်သည် ရံဖန်ရံခါ
စက်သူဌေး၏ ကြီးမား ခန့်ညားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

သည်ညတွင်လည်း အဖေနှင့် စက်သူဌေးက သူ့သမီးကို စာပြပေးဘို့
အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ကျော်ခိုင်သည် အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရပြန်သည်။

“ လာဟေ့ . . . မင်းနှမလေး မနက်ဖြန် စာမေးပွဲအဖြေရတော့မှာ
သူမသိတာကလေးတွေ သင်ကြားပေးလိုက်ပါအုန်းကွယ် . . . ”

တောင်ရှည်ပုဆိုးကို ဟန်ကျပန်ကျ ဝတ်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို
ခဲနေသော စက်သူဌေး ဦးမျိုးခင်က သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ လာ . . . ကိုကျော်ခိုင် . . . နွယ် ဒီဂဏန်းတွေ မတွက်တက်လို့
လုပ်ပါအုန်း . . . ”

ကျွန်းသား စာကြည့်စာပွဲပေါ်ရှိ မီးအုပ်ဆောင်း လှလှကလေး နားတွင်
ထိုင်နေသော ခင်လေးနွယ်က ကျော်ခိုင်ကို ပြုံးကြည်သော မျက်နှာကလေးဖြင့်
လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ အေး . . . အေး . . . စာကြိုးစားကြ . . . စာကြိုးစားကြ . . .
ဒီနှစ်စာမေးပွဲ အောင်ရင် သွီးကိုရော မောင်ကျော်ခိုင်ကိုကော မေမေက
လက်ဆောင်ကောင်းကောင်း ပေးမယ် . . . ”

ကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ရွှင်ကြည်သော စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခင်လေးနွယ်က သူ့မိခင် စာကြည့်ခန်းက ထွက်သွားသည်နှင့်
တပြိုင်နက် ကျော်ခိုင်အနီး သို့ ကပ်ကာ

“ ကိုကျော်ခိုင်ကို ပြောရအုန်းမယ် . . . မနေ့ကလေ ဖေဖေနဲ့ မေမေ
ကိုကျော်ခိုင် အကြောင်း ပြောနေကြတယ် သိလား . . . ”

“ ဟင်း . . . ဘာအကြောင်းလဲ မနွယ် . . . ”

“ ဟို . . . ကိုကျော်ခိုင် စာတော်တဲ့အကြောင်းပေါ့။ သူတို့ကလေ
ကိုကျော်ခိုင် ဆယ်တန်း အောင်ရင် . . . တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့
ထောက်ပံ့ပေးမယ်တဲ့ ဆရာ . . . ”

“ ဟုတ်လား . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင် . . . ”

“ ဝမ်းသာတာပေါ့ မနွယ်ရာ ... ကိုယ်က တက္ကသိုလ်
သိပ်တက်ချင်နေတာ ... ကဲ ... ဘယ်ပုစ္ဆာမရတာ လဲ ပြော ... ”

“ ဒီဈေးကွက်ကို မရတာ ကိုကျော်ခိုင်ရဲ့ ... မနွယ် တွက်ကြည့်တာ
လေးငါးခါရှိပြီ၊ တခါမှ အဖြေနဲ့ မကိုက်ဘူး ... ”

ခင်လေးနွယ် တွက်မရသော ဈေးကွက် ပုစ္ဆာတပုဒ်ကို ကျော်ခိုင်က
အဆင့်ဆင့် ရှင်းလင်း ချက်တွေနှင့် နားလည်လာအောင် တွက်ပြလိုက်လေသည်။

*

၉၅

သည်နှစ် စာမေးပွဲကို ကျော်ခိုင်ရော ခင်လေးနွယ်ပါ အထစ်အငေါ့မရှိ
ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အောင်မြင်မှု အဆင့်လည်း ကောင်းသဖြင့် စက်သူဌေးကြီးသည်
ရန်ကုန်က အပြန်တွင် ကျော်ခိုင်အတွက် အကောင်းစား အဝတ်တစုံကို
ဆုချခဲ့ပေသည်။

“ မနွယ်ကော စာမေးပွဲအောင်လို့ ဘာရလဲ ဟင် ... ”

“ မနွယ်ကို မေမေက စိန်နားကပ်ကလေး လုပ်ပေးတယ် ကိုကျော်ခိုင် ... ”

“ အား ... ကောင်းတာပေါ့ ... ”

“ ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း သိပ်မဆော့နဲ့နော် ... နောက်နှစ်အတွက်
မနွယ်တို့ စာကြို့ ကျက်ထားကြရအောင် ... ”

“ အင်းပါ ... မနွယ်ရာ စာအုပ်တွေ ရှာထား၊ ကိုယ်လဲ ရှာလာခဲ့မယ် ... ”

”

လိမ္မာရေးခြား ရှိသော ကလေးနှစ်ယောက်၏ စကားအချို့အချို့ကို
စက်သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်သည် ပြုံးပြုံးကြီးတွေ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပီတိဖြာ၍
နေမိကြပေသည်။

သို့နှင့် အချိန်တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသည်နှင့်အညီ
သည်ကလေးနှစ်ယောက်သည်လည်း အရွယ်ရောက် လာခဲ့ကြတော့၏ ။

ကျော်ခိုင်သည် ကိုယ်ကာယ ထွားကျိုင်း၍ ယောက်ျား
ခန့်ညားလာသည်ကဲ့သို့ ခင်လေးနွယ် မှာလည်း အချိုးအဆစ်ပြေပြစ် ကျနသော
အလှသွေးတွေ ကြွယ်၍ နေတော့သည်။

ခင်လေးနွယ်တည်း ဟူသော ပန်း မာလာကလေးကို အကို
ကာလသားတို့ မျက်စိကျလပြီ ဖြစ်၍ ကျော်ခိုင်မှာ ရင်မောခဲ့ရတော့သည်။

သည်မိန်းကလေးကို စောင့်ရှောင်ဘို့ သူ့တွင် တာဝန်ရှိနေလေသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ ကိုကျော်ခိုင် . . . ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်္ခန်းစာသစ် တက်တယ်၊
ညကျရင် လာသင်ပေးပါအုန်းနော် ”

ဟု နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန်က ခင်လေးနွယ် လာမှာသွားသောကြောင့်
ကျော်ခိုင်သည် ညစာ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း ခင်လေးနွယ်တို့ အိမ်ဘက်သို့
လျှောက်ခဲ့သည်။

သူအိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ခါတိုင်းနေ့များလို ခင်လေးနွယ်အား
စာကြည့်စာပွဲတွင် မတွေ့ရဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရှိ စာပွဲကုလားထိုင်တွင် သူနှင့်
ရွယ်တူတန်းတူ အမျိုးသားတယောက်နှင့် စကားတွေ ရွမ်းရွမ်းဝေနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပေသည်။

သူတခါမျှ မမြင်ဘူးခဲ့သော လူစိမ်းဆီသို့ ကျော်ခိုင်က

မျက်မှောက်တစ်ချက်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့လာသည်ကို သိသာရန်
ချောင်းဟန်၍ အသိပေးလိုက်မိသည်။

“ဟော . . . ကိုကျော်ခိုင်၊ လာလေ . . . ကိုထွန်း သူက မနွယ် ပြောတဲ့
ကိုကျော်ခိုင် ဆိုတာပေါ့ . . . ကိုကျော်ခိုင် သူက ဒီနေ့ဘဲ ရန်ကုန်က ရောက်လာတဲ့
ကိုထွန်းလင်းတဲ့ . . . ဖေဖေ မိတ်ဆွေရဲ့သားလေ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ကျော်ခိုင်က အလိုက်အထိုက် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သော်လည်း
ကိုထွန်းလင်းဆိုသူ ကတော့ သဲ့သဲ့သာ ပြုံးဖော်ရလိုက်၏ ။

သူ့ အကြည့်အရှုများက ကျော်ခိုင်ကို အထင်အမြင်သေးသည်ဟန်
သက်ဝင်နေပေ၏ ။

တန်တော့ သူဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ခင်လေးနွယ်က
ပြောထားပြီးဟန် တူလေ သည်။

ခင်လေးနွယ် ထိုင်ရာမှ ထမည့်ဟန် ပြုလိုက်၏ ။

“ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောပါ နွယ် . . ကိုယ် စောင့်နေပါမယ် . . . ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်ခိုင်က စာကြည့်စာပွဲဆီသို့ လျှောက်သွား၏ ။

အလိုက်ကမ်းဆိုး သိတက်လွန်းသော ကျော်ခိုင်ကို ခင်လေးနွယ်က
အပြုံးကလေးဝင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ ဘာလုပ်မလို့ လာတာလဲ နွယ် . . . ”

ကိုဧည့်သည်က ကျော်ခိုင်ထံ မေးထိုးပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဪ . . . မနွယ်ကို စာသင်ပေးမလို့ပါ . . . ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်စာ
သင်္ချာစာအသစ် တက်လို့လေ . . . ”

“ ဪ... ဒီလိုဆို သူ့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက် နွယ်... ကိုထွန်း ဒီမှာရှိနေတဲ့ အခိုက်အတန့် နွယ်ကို သင်ပေးမယ်...”

ခင်လေးနွယ်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ထွန်းလင်း၏ စကားကြောင့် ကျော်ခိုင်အား အားနာ နေမှု ပေါ်လွင်၍ နေပေ၏။

ထွန်းလင်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျော်ခိုင်မှာလည်း သည်နေရာတွင် ဆက်လက် ၍ မနေလိုတော့သဖြင့် စာပွဲပေါ်မှ စာအုပ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့ သည်။

“ အိုး... ပြန်တော့မလို့လား ကိုကျော်ခိုင် ”

“ ပြန်တော့မယ်လေ... နွယ်ကို သင်ပေးမယ့်သူ ရှိနေပြီဘဲ ကိုယ်လဲ အချိန်ရတုန်း ဂဏန်းတွေ ပြန်တွက်လိုက်အုန်းမယ်...”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကျော်ခိုင်သည် အပေါ်ထက်ဆီမှ ဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။

“ ဟေ့... ပြန်ပြီးလားကွယ် မောင်ကျော်ခိုင်...”

“ ဪ... ဟုတ်ကဲ့ဦး၊ နွယ်ကို ဧည့်သည်က စာသင်ပေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ဦး...”

“ ဟေး... ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျတာဘဲ သွီးအတွက်တော့ ဆရာတွေ များနေပြီဟေ့၊ အေးကွာ... ဒီမှာ မောင်ထွန်းလင်း ရောက်နေတုန်းတော့ ငါ့တူကြီး နားလိုက်ဦးပေါ့ကွာ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့...”

စက်သူဌေးကပါ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိလွန်းနေသဖြင့် ကျော်ခိုင်သည်စကားတိုတိုဖြတ်ကာ အိမ်ကြီးဆီမှ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သည်ညနေတွင် ကျော်ခိုင်း၏ ရင်ထဲ၌
လေးလွန်းလှတော့၏။

စာကြည့်စာပွဲတွင် စာအုပ်ရှေ့ချ၍ ထိုင်နေသောလည်း စာထဲတွင်
စိတ်မဝင်စားမိဘဲ သူ့စိတ်သည် လေနဲ့အတူ လွင့်ပါးနေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိပေ၏။

“ အင်း . . . ဒီအချိန်ဆိုရင် ဟိုကောင်က နွယ်ကို စာသင်ပေးနေရောပေါ့၊
သူဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်များ နေမှာပါလိမ့်။ ဦးမျိုးခင် ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံထားတာဆိုတော့ ဒီမောင်က ပေါ့သေးသေးတော့
ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ နွယ်နဲ့ များ ပေးစား ချင်လို့လား၊ အိုး . . . ငါဘာတွေ
တွေ့နေတာပါလိမ့်၊ သူ့သွီး သူ ဘယ်သူနဲ့ ပေးစား ငါ့အပူလား၊ ငါ့ အပူလား။ ”

ကျော်ခိုင်သည် သူ့ရှေ့က စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ, လိုက်သည်။

စိတ်မပါဘဲ စာကြည့်နေက အချိန်ကုန်ပြီး အချည်းနှီးသာ ဖြစ်တော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ သူက ချိတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်ပြီး သူငယ်ချင်း
လှတင်ထံသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ ဘယ်သွားမလို့လဲ သား . . . ”

မိခင် ဒေါ်နန်းသီ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

*

သည်ညအတို ကျော်ခိုင်သည် ကျောင်းသင်ခန်းစာကို မကိုင်နိုင်တော့ပါ။
စိတ်တွေက လေလွင့်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလွန်းနေသဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့သာ ဝင်ခဲ့တော့၏။

အိပ်စပ်၍ လည်း မပျော်နိုင်ပါ။။ သူ့အသိဉာဏ်ကို ခင်လေးနွယ်က
စိုးမိုး၍ နေ၏ ။

“ ဟုတ်တယ် လှတင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါက ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့
ခွေးလိုပါဘဲ၊ အင်း တကယ်တမ်း စစ်ဆေးကြည့်တော့ ငါ့မှာ မနာလို ဝန်တို
စိတ်တွေနဲ့ ပါလား၊ ဒီလိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာ တာ ငါနွယ်ကို ချစ်နေမိလို့ပေါ့။ နွယ်သာ
ထွန်းလင်းကို ချစ်သွားရင် အိုး . . . နွယ်သူ့ကို မချစ်ရ ဘူး။ နွယ်ကို ငါချစ်တယ်၊
နွယ်ငါ့ကိုဘဲ ချစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကြားက
ဝင်သုတ်မယ့်သူတွေက ပုံလို့၊ မြန်မြန် ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်။”

ကျော်ခိုင်၏ အတွေးတို့သည် တောင်ရောက် မြောက်ရောက်နှင့်
အရူးသဖွယ် ရှိခဲ့ရပေ သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျော်ခိုင်သည် ခါတိုင်း နေ့များထက် စော၍
ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏ ။

ကျောင်းဝင်းရှေ့ ညောင်ပင်အောက် ခုံတန်းရှည်ကလေးတွင် ထိုင်ကာ
ခင်လေးနွယ် လာရာလမ်းကို သူမှန်းဆ၍ မြှောက်နေမိသည်။

မြော်လင့်သည့်အတိုင်း မကြာမီ ခင်လေးနွယ် ရောက်ရှိလာပါပြီ။

သို့သော် တယောက်ထဲတော့ မဟုတ်။ မြို့ကြီးသား ထွန်းလင်းနှင့်
ယှဉ်တွဲကာ ပြုံးလို့ ရယ်လို့။ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့လို့။

သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ယင်းက ကျော်ခိုင်၏ ရင်ထဲတွင်
တင်းကြပ်၍ လာ၏ ။ အသက်ရှူပင် မဝချင်တော့။

သူက မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပြီး စာအုပ်တအုပ်ကို
လှန်လှောနေလိုက်မိသည်။

သူက မမြင်ဟန် ပြုနေပေမယ့် သူ့ကို မြင်တွေ့သွားသူ ခင်လေးနွယ်က

နုတ်ဆက်လာ သည်။

“ကိုကျော်ခိုင်၊ အစောကြီး ရောက်နေပါလား။”

မနေသာ၍ သူ လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရပါသည်။

ရင်ထဲတွင်တော့ မနာလိုစိတ်တွေဖြင့် မချီလှပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဒီနေ့ စာလာကြည့်နေတာ”

“ကိုယ်ကျော်ခိုင်ကတော့ တကယ်ဘဲ စာနဲ့မျက်စိကို မပြတ်ဘူး။”

“နွယ် ကိုထွန်း ပြန်မယ်၊ ညနေ ဒီကဘဲ စောင့်နေမယ်”

ခင်လေးနွယ်က ရွှင်ကြည်သော အသွင်ကလေးဖြင့် ချစ်မက်ဖွယ်ရာ ခေါင်းကလေး ဆတ် ကနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထွန်းလင်းသည် မပြုံးမရယ် တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ကျော်ခိုင်ထံ တချက်လှမ်းကြည့် ပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ကိုကျော်ခိုင်”

ခင်လေးနွယ်က ကျော်ခိုင်၏ ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မပြောင်းလွှဲသော အသွင်းဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ နွယ်”

“ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား ဟင်၊ မျက်နှာလဲ မကောင်းဘူး”

“ဒါပေါ့ နွယ်ရယ် အချိန်တိုင်းမှာလဲ၊ ဘယ်ပျော်ရွှင်နေနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟင် ဒါဖြင့် ကိုကျော်နိုင် စိတ်ညစ်နေတယ်ပေါ့”

ခင်လေးနွယ်က စူးစမ်းသော အသွင်းဖြင့် ကျော်ခိုင်ကို ကြည့်ရှုယင်း မေးလိုက်သည်။

သည်လို မေးလာတော့လည်း ကျော်ခိုင်တယောက် မဖြေတက်တော့ပါ။

“ဟွန်း မေးနေတယ်လေ။ ဘာလဲ . . . မနွယ်ကိုတောင်

စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား၊ ဟင် ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ မနွယ်တို့က စိမ်းရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာအကြောင်းဘဲ ရှိရှိ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်”

ကျော်ခိုင်သည် စကားပြောကောင်းသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အငေးသား စိုက်ကြည့် နေမိလိုက်တော့သည်။

“ဟွန်း ကြည့်လေ၊ ပါးစပ် မပါတော့သလိုဘဲ၊ နွယ်မနေတက်ဘူးသိလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရတာ လဲ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်”

“နွယ်က လှလို့ပါကွာ”

ခင်လေးနွယ်သည် နားသယ်စပ်ကလေး နှစ်ဖက်တွင် ရှိန်းကနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပြီး ဦးခေါင်းကလေး ငုံ့လျှိုသွားတော့၏ ။

“မနွယ်လှတာကို ကိုကျော်ခိုင် ခုမှ မြင်သလား ဟင်”

“မနွယ်ရဲ့ အလှတွေကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ စာဖွဲ့နေမိတာတော့ ကြပါပြီ နွယ်ရယ်၊ ကိုယ် ”

မဝံ့မရဲသော အသွင်ကလေးဖြင့် ခင်လေးနွယ်က ရှေ့ဆက်လာမည့် သူ့စကားများကို မြော်လင့်နေစဉ် ခင်လေးနွယ်၏ အပေါင်းအသင်းများ ရောက်ရှိ၍ လာကြတော့သည်။

“ဟေ့ မရွှေနွယ်၊ မြို့ကြီးသားနဲ့ တွဲသွားလိုက်တာ ဒို့ကိုတောင် မမြင်တော့ဘူး။”

“ဟယ် မတွေ့လို့ပါ ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဟေ့ သူက ဘယ်သူလဲ ဟင်း ရှိုးကတော့ အပျံစားဘဲ၊ သူဌေးသား ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဘာလဲ ခင်ထွေး၊ နင်သဘောကျရင် ပြောပေးမယ်လေ”

“အောင်မလေး လေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ငါကဗျာတပုဒ် ရွတ်ပြလိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ ကိုကျော်ခိုင်ကြီး ရှိနေလို့”

အရွမ်းအနောက်သန်လှသော မရင်မေက ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ငှုငှုကြီး ထိုင်နေမိသော ကျော်ခိုင်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ထကကာ တနေရာဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

“ နင်တို့တွေဟာလေ၊ စကားကို ဘယ်တော့မှ ဆင်ခြင်ပြီး မပြောဘူး။ ယောက်ျားလေး ရှေ့လဲ ပြောချင်ရာ ပြောတာပဲ”

ခင်လေးနွယ်က သူငယ်ချင်းမများကို မျက်စောင်းကလေးခဲ၍ အပြစ်တော်တင်လိုက်၏ ။

“ မရင်မေ နင့်ပါးစပ်ပြကြီး ဖြပြီး ဘာပြောအုန်းမလို့လဲ၊ တော်တော့ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ရတော့မယ်”

အဖော်တယောက်က ဆွဲလိုက်သဖြင့် မရင်မေသည် စာသင်ခန်းထဲသို့ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဖြင့် ပါသွားတော့သည်။

ခင်လေးနွယ်နှင့် ကျန်အဖော်တစုကတော့ နောက်မှ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်မောယင်း လိုက်ပါ လာခဲ့လေသည်။

*

[၈]

“ဟေ့ကောင်ကြီး”

“ဪ လှတင်”

မချိုမချင် မျက်နှာလေးဖြင့် စာသင်ဆောင်ဘေးတွင် ရပ်နေသော

လှတင်ကို တွေ့လိုက်ရ လျှင် ကျော်ခိုင်၏ ခြေလှမ်းက တုံ့သွား၏။

“ဘာ ဖြော် လှတင်လဲ၊ မင်းကောင်မလေးကို ရင်ဖွင့်ခဲ့ပြီလား ဟင်”

“ဟာ တော်စမ်းပါကွာ ”

“မတော်နိုင်ဘူးမောင်၊ ခုံရုံးတင် စစ်ရမှာဘဲ မင်း ကောင်မလေးနား ကပ်နေတာ ငါမြင်တာ ကြာပြီ”

“ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူးကွာ၊ တကယ်တန်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဗြုန်းစားကြီးပြောလို့ ဖြစ်ပါ့ မလားကွာ”

“အေးလေ၊ မင်းက လက်နှေးနေ၊ မင်းနောက်က ဟိုမောင်ဂျက်အင်ဂျင်နဲ့ ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့ လုပ်နေပြီ၊ ပြောရတာ ခင်ပါတယ်ကွာ”

လှတင်က ကတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားသော သူ့ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းမြည်အောင် ကုပ်လိုက်စဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသဖြင့် စာသင်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရတော့၏။

“နွယ်ကို ငါဘယ်လို စကားစရပါ့မလား မသိဘူး။ နွယ် ငါ့ကိုမှ ပြန်ချစ်ပါ့မလား၊ မချစ်ဘူးဆို ရင်ကော၊အောင်မလေး နွယ်သာ ငြင်းရင်တော့ ငါရင်ကျိုးရချည်ရဲ့”

ကျော်ခိုင်သည် ဆရာသင်ပြနေသော သင်ခန်းစာတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ စိတ်၏ ဆွဲဆောင် ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ နေမိပေ၏။

“ဟေ့ ကောင်”

လှတင်က လှမ်းတို့လိုက်သည်။

“အင်း”

သည်တော့မှ ကျော်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့

လှုပ်ရှားသွား၏။

“စာလဲ ဂရုစိုက် နားထောင်အုန်း၊ ဟိုက ဖက်ကနဲ လှမ်းမေးလိုက်ရင် နာနေအုန်းမယ်”

“အင်းပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်ကို ငါနိုင်ရမယ်၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ ငါ့စိတ်ဟာ စာထဲမှာဘဲ ရှိရမယ်၊ နှလုံးသား အရေးနဲ့ ပညာရေးကို ငါမရောယှက်သင့်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မရောယှက်သင့်ဘူး။”

ကျော်ခိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်ဆုံးမပြီး သင်ခန်းစာ ပို့ချနေသည့် ဆရာထံသို့ လှမ်း ကြည့် နေပေတော့သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင်လည်း သတိဝိရိယ ကောင်းသော မြို့ကြီးသား ထွန်းလင်းကို ကျော်ခိုင်သည် ကျောင်းအဝင် ဂိတ်ဝအနီးတွင် တွေ့လိုက်ရပေသည်။

လှတင်က ထွန်းလင်းကို မြင်လျှင် ကျော်ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်စပစ်ပြလိုက်လေ၏။

ကျော်ခိုင်ခမြာ ပခုံးကလေး တချက်သာ တွန့်ပြလိုက်နိုင်တော့သည်။

ခင်လေးနွယ်သည် ခြေလှမ်းက ထွန်းလင်းထံသို့ ဦးတည်လျှောက်နေသော်လည်း မျက်လုံး မျာကတော့ ကျော်ခိုင်ထံသို့ ရစ်ဝဲ၍ ရောက်နေလေ၏။

“ညနေ ကိုထွန်းပြပေးတဲ့ အမေး အဖြေတွေ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ် ကိုထွန်း”

ထွန်းလင်းက ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် တချက်ပြီးလိုက်သည်။

သူတို့နောက်သို့ မလိုက်လို၍ ကျော်ခိုင်သည် လှတင်လက်ကို ဆွဲကာ လမ်းခွဲထွက်ခဲ့တော့ သည်။

နောက်နေ့များတွင် ကျော်ခိုင်သည် ခင်လေးနွယ်နှင့် ထွန်းလင်းယှဉ်တွဲလာသည်ကို မတွေ့လို မမြင်လိုတော့သဖြင့် သူတို့ထက် စော၍ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ကျောင်းဆင်းလျှင် သူတို့ထက် နောက်ကျ၍ စာသင်ခန်းမှ ထွက်၏ ။

ခင်လေးနွယ်ကို သူ့အတွေ့မခံခဲ့ပေ။ သို့ပေမယ့် ခင်လေးနွယ်အပေါ် ယှက်နွယ်မိနေသည့် သူ့မေတ္တာ အဆောက်အအုံကတော့ တနေ့တခြား ကြီးထွားလာလျက်ရှိနေ၏ ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် ကျော်ခိုင်သည် တယောက်တည်း အဖော်မပါ ကျောင်းလာနေသော ခင်လေးနွယ်ကို စာသင်ခန်းထဲမှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျော်ခိုင်၏ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်သည် ထိစပ်လှအောင် ကျုံ့သွား၏ ။

“ ဟိုမောင် မပါခဲ့ပါလား”

ခင်လေးနွယ်က ကျော်ခိုင်၏ အဆောင်နှင့် မလှမ်းမကန်းနေရာတွင် အသာရပ်ကာ အဆောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တည်ကြည်နေသော သူ့မျက်နှာကလေးသည် ကျော်ခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အပြုံး ရုတ်ခြည်း ဝေလာသည်။

သူကလေးကပင် စတင်၍ ချစ်စဖွယ် လက်ကလေးပြကာ ကျော်ခိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကျော်ခိုင်သည် မာန်မတင်းနိုင်ဘဲ ခင်လေးနွယ်ထံပါးသို့ ရောက်မိခဲ့ရပြန်လေသည်။

“ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကိုကျော်ခိုင် ”

“မပျောက်ပါဘူး နွယ်”

“နွယ်ဆီတောင် လာဖော်မရဘူး . . . ”

ခင်လေးနွယ်က နှုတ်ခမ်းကလေး စူတူတူလုပ်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“နွယ်မှာ အဖော်ကောင်း ရှိနေတာဘဲ ကိုယ်လာဘို့ လိုသေးလား . . . ”

ညှိုးကနဲဖြစ်သွားသောအသွင်ဖြင့် ခင်လေးနွယ်က ကျော်ခိုင်၏

မျက်လုံးများထဲသို့ ကြည့် လိုက်သည်။

“သူက မနွယ်အတွက် အဖော်ကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကျော်ခိုင်

ကောက်ချက်ချ မှားနေပြီ”

“မသိဘူးလေ၊ အိမ်က လူကြီးမိဘတွေပါ ကြည်ဖြူထားတဲ့ လူဆိုတော့

နွယ်အတွက်လဲ အဖော်ကောင်း တယောက်လို့ ကိုယ်က ထင်မိတာပေါ့ . . . ”

“တော်ပါ ကိုကျော်ခိုင်ရယ်၊ ဘယ်သူက မနွယ်အတွက် အဖော်ကောင်း

ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မနွယ်ရင်ထဲမှာ ခွဲခြားထားပြီးသားပါ၊ အိုး . . . ဒါတွေ

ထားပါအုန်းလေ၊ ညကျရင် အိမ်ဘက် လျှောက်လာခဲ့အုန်းနော် . . . ”

“ဟင့်အင်း . . . ကိုယ်မလာချင်ဘူး . . . ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ကိုထွန်းလင်း . . . ”

“အိုး . . . သူ ပြန်သွားပါပြီ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ သူပြန်သွားလို့ နွယ်က ကိုယ့်ကို ခေါ်တာကိုး . . . ”

“ကိုကျော်ခိုင် မနွယ်ကို ခန့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် . . . ”

ကိုကျော်ခိုင်က ခင်လေးနွယ်၏ မျက်နှာကလေးကို

ဆက်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ ခုအချိန်မှာ မနွယ်ဟာ ကိုကျော်ခိုင်ရဲ့ ယောက်ျားကလေး
မိတ်ဆွေသာဆိုရင် မနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတယောက် ဘယ်လို
ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြမိမှာဘဲ သိလား”

ခင်လေးနွယ်၏ အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်၍
လာတော့၏ ။

“ နွယ် . . . ”

“ တော်ပါ ကိုကျော်ခိုင်ရယ် . . . ”

မျက်ရည်ဝဲကနဲ လည်သွားသော မျက်လုံးကလေးများကို လွှဲဖယ်ရင်း
ခင်လေးနွယ်သည် ကျော်ခိုင်အနီးမှ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ကျော်ခိုင်သည် ရင်ထဲတွင် မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် ခင်လေးနွယ် ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွား သော အဆောင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့သည်။

*

၉၂

ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ခင်လေးနွယ်သည် ညောင်ပင်အောက်တွင်
ရပ်နေသော ကျော်ခိုင် ထံသို့ မသိမသာ တချက် တိတ်တခိုးကလေးကြည့်ပြီး
အတန်းတူ မိန်းခလေးများနှင့် ရောယှက် လိုက်ပါသွားတော့သည်။

သည်နေ့တွင် ကျော်ခိုင်အဘို့ နေဝင်ချိန်ကို ရောက်ခဲလွန်းနေတော့၏ ။

ထိုင်မရ၊ ထမရ၊ ဂွကျသော စိတ်အလျင်ဖြင့် ရှိနေသော မောင်ဖြစ်သူကို
လှလှသိန်းက သတိပြုမိသဖြင့် မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ မောင်လေး ကြည့်ရတာ ဂဏှာမငြိမ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... ”

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မမရဲ့ ... ”

“ ထမင်းစားချင်စားတော့၊ အားလုံးကျက်ပြီ၊ မမ
ရက်ကန်းသွားခတ်လိုက်အုန်းမယ် ... ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ”

လှလှသိန်း ဆင်းသွားမှ ကျော်ခိုင်သည် ကပ္ပာကသီ ရေမိုးချိုးပြီး
ထမင်းအဆင်သင့် စားထားလိုက်သည်။

“ တင် ... တောင် ... တင် ... ”

“ ဟင် ... ခုမှဘဲ ခုနှစ်နာရီ ထိုးတော့တယ် ၊ ဟူး ... ”

ကျော်ခိုင်သည် နာရီဆီသို့ တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး လေပူမှုတ်ထုတ်ရင်း
စားပွဲပေါ်က စာအုပ် ကို လှမ်းယူလိုက်တော့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းများက သွက်နေ၏ ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်။

ခင်လေးနွယ်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် အောက်ထပ်ခန်း၌
စက်သူဌေးနှင့်ဇနီးကို အခန့်သင့် တွေ့ရ၏ ။

“ ဟော့ . . လာမောင်ကျော်ခိုင်၊ မင်းလဲ တခါထဲကို
ပျောက်သွားတော့တာပဲ ... ”

မအုံးမယ် ဆေးပေါ့လိပ် တတောင်လောက်ကြီးကို မီးရဲရဲထအောင်
သောက်နေသော စက်သူဌေးက ဆီးပြောလိုက်သည်။

“ မပျောက်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ နွယ်ကို စာသင်ပေးမယ့်သူ ရှိနေလို့
ကျွန်တော်လဲ အိမ်မှာ စာဖတ်ကျက်နေတာပါ ”

“ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မောင်ထွန်းလင်းလဲ ဒီမနက်ဘဲ ပြန်သွားတယ်၊
အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ပါ၊ အသင်အပြလဲ အကောင်းသားကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ”

“ အေး သွားသွား၊ မင်းနှမ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့ ”

ကျော်ခိုင်သည် စက်သူဌေး ဇနီးမောင်နှံရှေ့မှ အရိုအသေပေး၍
ခေါင်းငုံ့လျှောက်ကာ ခင်လေးနွယ်ရှိရာ အခန်းသို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

ခင်လေးနွယ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ကျော်ခိုင်ထံသို့
မဝင့်မရဲကလေး တချက် ကြည့်ပြီး သူ့ရှေ့တွင် ဖြန့်ချထားသော စာအုပ်ကို
ကြည့်နေ၏ ။

ကျော်ခိုင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ နွယ် ”

အသံသာမဟုတ် လက်များပင်လျှင် ရင်တွင်းက အရှိန်အဟုန်ကြောင့်
တုန်နေ၏ ။

“ ဟင် ”

ခင်လေးနွယ်က တိုးတိုးကလေး တုံ့ပြန်သည်။

“ ကိုယ် ကိုယ် နွယ်ကို မေးစရာရှိတယ် ”

“ မပြောနဲ့ ”

“ ဟင် ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာပြောမယ်ဆိုတာ သိလို့ပေါ့ နွယ် ”

“ နွယ် သိတယ် ”

ကျော်ခိုင်က အံ့အားသင့်သလို ခင်လေးနွယ်ထံသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ အင်း . . . ”

“ ကိုယ့်အမေးကို သိနေတယ်ဆိုရင် အဖြေအတွက်ကော နွယ်
စဉ်းစားပြီးပြီလား ဟင် ”

“ မပြောဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ နွယ် ”

“ မုန်းလို့ပေါ့ ”

“ နွယ်ရယ်၊ နွယ် အမုန်းကိုသာ ကိုယ်ခံရမယ်ဆိုရင်၊ သေပစ်လိုက်မိမှာပဲ
”

“ ဟွန်း ဘယ်လိုသေမှာလဲ၊ ရေမရှိတဲ့ ချောင်းမှာ
နှာခေါင်းဖော်သေမှာလား၊ မြင်းကမလှုပ် ခုံက လှုပ်မှဘဲ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကို . . .
. မနွယ် မုန်းပစ်ချင်တယ်သိလား၊ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ် သူ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီး
ကျနေတာဘဲ . . . ”

“ ဪ . . . နွယ်ရယ် . . . ”

“ ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ မနွယ်ကြားမှာ ဟန်ဆောင်မှုတွေ မရှိသင့်ပါဘူး . . .
ကိုကျော်ခိုင်ရယ် . . ငယ်ငယ်ကလေးထဲက မှီဝဲစားပြီး တယောက်စိတ်၊
တယောက်သိလာကြတဲ့ လူတွေပါ . . . ကိုကျော်ခိုင်အတွင်းစိတ်ကို မနွယ်
ထွင်းဖောက် သိသလို . . . မနွယ်စိတ်ကို ကိုကျော်ခိုင် သိနိုင် စွမ်း မရှိတာကိုတော့
မနွယ် ဝမ်းနဲ့မိတယ် သိလား ”

“ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် . . . သိနေလွန်းတဲ့ လူတယောက်မို့ပါ
နွယ်ရယ် ”

“ဘာလဲ ကိုကျော်ခိုင် . . . မနွယ်က စက်သူဌေး သွီးမို့
ဘဝမတူဘူးပေါ့လေ . . . ”

ကျော်ခိုင်က နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“တက်နိုင်လို့ မနွယ်က ဘုရင့်သွီးတော်ဘဲ ဖြစ်ပါစေ . . .
မနွယ်မေတ္တာက အတန်းအစား မခွဲဘဲ၊ ကိုကျော်ခိုင်ကိုသာ သက်ဝင်မိမှာပါ . . .
သူဌေးနဲ့ ဆင်းရဲသားဆိုတာ ပညတ်ချက်တွေပါ။ တကယ်တန်း သတ္တုချကြည့်ရင် . . .
လူလူချင်း အတူတူပါဘဲရင်၊ ကံဇာတာနိမ့်တာ မြင့်တာလေး ဘဲ ကွာခြားပါတယ် . . .
”

“စကားတက်လှချည့်လား နွယ်ရယ် . . . နွယ်စကားတွေကြားရတာ
ကိုယ်အားတက်မိပါ တယ်။ ကိုယ် နွယ်ကို တင့်တောင်း တင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့
အချိန်အထိ စောင့်ပါနော်၊ ကိုယ်အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားပါ့မယ် ”

“စိတ်ချပါ . . . ကိုကျော်ခိုင်ရယ်၊ မနွယ်ဘဝက ကိုကျော်ခိုင် ဘဝနဲ့
ယှက်နွယ်ပေါင်းဖက် ရမှ ပြည့်စုံမှာပါရင် ”

ချစ်ရည်လူးသော မျက်လုံးနှစ်စုံတို့သည် တဦးကိုတဦး
အတန်ကြာအောင် ဖောက်ထွင်း ကြည့်ရှုနေမိကြပေသည်။

“ဒီသင်ခန်းစာ ဒီနေ့တက်လာတာပေါ့၊ အဓိပ္ပာယ် ပြောပြပါ ကိုကျော်ခိုင်
”

တံခါးပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော ခင်လေးနွယ်သည်
တစုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်လှသင်းသည် သူတို့နှစ်ဦး အနီးတွင်းသို့ လျှောက်လာပြီး
စာကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် စိတ်ချလက်ချသော အမူအရာဖြင့်
စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

“အင်း...တော်ပါသေးရဲ့...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကျော်ခိုင်၊ မနွယ်က စကားပြောနေပေမယ့် နားနဲ့ မျက်စိကို ရှင်ရှင်ထား နေတာပါ... ပေါ့ပေါ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား... ခုအခြေအနေမှာ မေမေတို့သိသွားရင် မနွယ်နဲ့ ကိုကျော်ခိုင်ဘဝ... ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကြရတော့မှာ... ခုတောင်လေ... ကိုထွန်းနဲ့ မေမေတို့က သဘောတူထားနေကြတယ်၊ သူကလဲ မနွယ်ကို ပိုင်းစိုး ပိုင်နင်း နိုင်လှတယ်။ မနွယ် သူ့ကို စိတ်ထဲက မကြည်ဖြူပေမယ့်... လိုက်လျောရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်၊ ကိုကျော်ခိုင်... မနွယ်ပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်...”

“သဘောပေါက်ပါတယ် နွယ်... ကိုယ်တို့ ပြဿနာ မပေါ်အောင်... သိုသိုသိပ်သိပ် နေကြမယ်နော်...”

ခင်လေးနွယ်က ဦးခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

*

[၁၀]

ကျော်ခိုင်နှင့် ခင်လေးနွယ်တို့က သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိလှသဖြင့် လူကြီးများက သံသယကင်း လျက် ရှိကြပေသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် တခုတွင် မုံဘိုး ပဲဘိုးရပါစေဟူသော စေတနာဖြင့် စက်သူဌေး ကြီးသည် သူ့ဆန်စက်တွင် ကျော်ခိုင်အား စာရေးတယောက်အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်သည်။

သူတို့မိသားစု အပေါ်တွင် အစစ အရာရာ စက်သူဌေးကြီးက စိတ်စေတနာကောင်းနေသ ဖြင့် ကျော်ခိုင်၏ သခင်မှာ ဝမ်းသာမဆုံး ရှိရသည်။

စေတနာ တန့်သွားမည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် သူက သားဖြစ်သူကို အခါအခွင့် သာတိုင်း ဆုံးမသွန်သင်ရှာ၏။

“ သား . . . မိန်းကလေးကို . . . မင်းရဲ့နှမ သားချင်းလေးလို
စောင့်ရှောက်နော် . . . သူ့ဖခင် ကျေးဇူးတွေ . . . ဖေဖေတို့ အပေါ်မှာ
အများကြီးရှိတယ် . . . ”

“ စိတ်ချပါ ဖေဖေ . . . သားမမိုက်ပါဘူး . . . ”

ကျေးဇူးရှင် ဘခင်ကြီးကို မုသားဖက်၍ မပြောလိုသော်လည်း
ခင်လေးနွယ်အပေါ် မေတ္တာ သက်ဝင်နေပြီးခဲ့ပြီမို့ ကျော်ခိုင်ခမြာအမှန်ကို တင်ပြရန်
အခက်တွေ့ရတော့သည်။

မိခင်ကလည်း အခါအခွင့်သာတိုင်း အမှီသောပန်းကို တုံးခု၍
မလှမ်းစေချင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

အချစ်နတ် ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်တွင်လည်းအသင့် စင်းမိနေပြီဖြစ်သော
ကျော်ခိုင်အဘို့ နောက် သို့ဆုတ်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပြီ။ ရှေ့သို့တိုးရန်သာ
ရှိတော့၏ ။

တဦးကိုတဦး မျှထားမတက် ချစ်နေပြီမို့ ကွဲရလျှင် သေပွဲဝင်မည်သာ
ဖြစ်၏ ။

တနေ့တွင် ခင်လေးနွယ်က ထွန်းလင်းထံမှ ကမ်းလှမ်းလာသော
မေတ္တာစာ တစောင်ကို ကျော်ခိုင်အား ပြလာ၏ ။

“ ကြည့်စမ်းပါအုန်း . . . ကိုကျော်ခိုင်ရယ် . . . သူ့စာက တင်စီးလိုက်တာ .
. . မနွယ်ရဲ့ မေတ္တာကိုသူက လိုချင်လို့ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာတဲ့၊ မနွယ်က သူ့ကို
မေတ္တာမမျှနိုင်ရင်လဲ သူ့ အဘို့ကတော့ အကြောင်းမထူးပါဘူးတဲ့ . . . ဘယ်လိုဘဲ
ဖြစ်ဖြစ် တနေ့ မနွယ်က သူ့ဇနီးမယား ဖြစ် ကိန်းသေနေလိုဘဲတဲ့လေ . . . သူ့အဆိုက
မေမေတို့က သူနဲ့သဘောတူထားပြီးတဲ့ . . . ”

ခင်လေးနွယ်က စာရွက်ကလေးကို လက်ထဲတွင် ဆုတ်ချေယင်း

ကျော်ခိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ နွယ်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင် . . .”

“မနွယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . သူ့ကိုမှ မနွယ် မချစ်နိုင်တာဘဲ၊
မေမေတို့ကလဲ သူနဲ့ မနွယ်ကို ခုချက်ချင်း မေးစားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
သူဒီဂရီရပြီးလောက်မှ ဖြစ်မှာပါ . . .”

“ဒီဂရီရပြီးတဲ့အထိ . . . ကိုယ်က နွယ်ကို လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး
ဆိုရင်ကော . . .”

“အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ပါအုန်း . . . ကိုကျော်ခိုင်ရယ် . . . နောက်
သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ အခြေအနေတွေက
အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲသွားနိုင်တာဘဲ . . . မနွယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ပြောင်းလွဲတဲ့ အခြေအနေတွေက
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကောင်းသော အခြေအနေ ဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းရမှာဘဲ . . .”

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ပြောရအုန်းမယ်၊ မနှစ်က ရန်ကုန်ရောက်သွားတဲ့
ကိုမြင့်မောင်ကြီး နေ့လယ်က အိမ်လာလည်သွားသေးတယ်”

“ဟင် . . . မြင့်မောင်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်ခိုင် . . . သူရထားက ဆင်းဆင်းခြင်း
အိမ်ကိုရောက်လာတာ . . . မနွယ်အတွက် အဝတ်အစား တစ်စုံရယ် . . .
မေမေတို့အတွက် စားစရာ လက်ဆောင်တွေရယ်ကို လာပို့တာလေ၊ ကိုမြင့်မောင်ကြီး
. . . ရန်ကုန်မှာ စီးပွားဖြောင့်တယ်ထင်တယ်၊ ရှိုးကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ဟုတ်လား . . . ဝမ်းသာစရာဘဲ . . .”

“ဒီက ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားတဲ့ လူတိုင်းလိုလို . . . အနဲနဲ့အများတော့

ကြီးပွားကြတာပဲ နော် ... ကိုကျော်ခိုင် မှတ်မိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

ဟိုအနောက်တန်းက မခင်စိန်လေ ... ”

“ အင်း သိတာပေါ့ ... တချိန်က သူဟာ ဒီမှာ အချောအလှလေးဘဲ ... ”

“ အင်း ခုသူ ရန်ကုန်မှာ ဗိုလ်ကြီးကတော် ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ကိုမြင်မောင် ပြောတာဘဲ ... ”

“ တယ်ဟုတ်ပါလား ... ဒါနဲ့ မြင့်မောင်က နွယ်ကို ဘာပြောသွားသေးလဲ ”

“ ထုံးစံအတိုင်း သူ့စကားထဲမှာ နောက်ပိုးစကားလေးတွေတော့ ရောလာတာပေါ့ ... ကိုကျော်ခိုင်ရယ် ... ”

ကျော်ခိုင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ ကိုကျော်ခိုင် အတွက်လဲ လက်ဆောင်တွေ ပါလာတယ်လို့ပြောသွားတယ်၊ ဒီညနေများ ပေါက်လာမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ”

“ လာရင်ကောင်းမယ်၊ ကိုယ်လဲ သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာ ... ”

“ ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ”

ကျောင်းခေါင်းလောင်း ထိုးသံက ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးက တယောက်ကို တယောက် မခွဲလို မခွာလိုဘဲလျက် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ကြရပေ၏ ။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ခင်လေးနွယ်၏ အပေါင်းအသင်းများက သာသနာဗျက်လာ သောကြောင့် ကျော်ခိုင်မှာ လှတင်ကို လက်ကုတ်ပြီး တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

သူ့မြော်လင့်သည်က ညဘက် စာသင်ချိန်။

သည်အချိန်တွင် သူခင်လေးနွယ်ကို အလွတ်လပ်ဆုံး တွေ့ရလေသည်

မဟုတ်ပါလား။

*